

Sygn. akt IX K 1499/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2018 roku

Sąd Rejonowy w Kielcach, Wydział IX Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Krzysztof Czarnecki

Protokolant: st. sek. sąd. Agnieszka Wiśniewska – Krzywda

po rozpoznaniu w dniu 28 lutego 2018 r.

na posiedzeniu sprawy przeciwko

A. C. (1), synowi J. I J. z domu N., urodzonemu (...) w K.,

w okresie czasu od 1 czerwca 2012 roku do 31 grudnia 2012 roku, od 1 marca 2013 roku do 30 czerwca 2013 roku i od 1 sierpnia 2013 roku do 25 listopada 2017 roku w miejscowości B., gm. M. woj. (...) uchylał się od wykonywania obowiązku alimentacyjnego określonego co do wysokości w kwocie 200 złotych miesięcznie ugodą zawartą przed Sądem Rejonowym w Kielcach III Wydział Rodzinny i Nieletnich z dnia 09 listopada 2007 roku sygn. akt III RC 739/07 wobec syna W. C., przy czym łączna wysokość powstałych w skutek działania zaległości stanowi równowartość co najmniej trzech świadczeń okresowych, a działaniem swoim naraził pokrzywdzonego na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych,

tj. o przestępstwie o z art. 209 §1a k.k. w zw. z art. 209 §1 k.k.

orzeka:

I. uznaje A. C. (1) za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 209 §1a k.k. w zw. z art. 209 §1 k.k. i za to na podstawie art. 209 §1a k.k. wymierza A. C. (1) karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 624 §1 kpk zwalnia A. C. (1) od ponoszenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości.

SSR Krzysztof Czarnecki

Sygn. akt IX K 1499/17

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach

z dnia 28 lutego 2018 roku

Prokuratura Rejonowa K.-Zachód w K. oskarżyła A. C. (1) o to, że:

w okresie czasu od 1 czerwca 2012 roku do 31 grudnia 2012 roku, od 1 marca 2013 roku do 30 czerwca 2013 roku i od 1 sierpnia 2013 roku do 25 listopada 2017 roku w miejscowości B., gm. M. woj. (...) uchylał się od wykonywania obowiązku alimentacyjnego określonego co do wysokości w kwocie 200 złotych miesięcznie ugodą zawartą przed Sądem Rejonowym w Kielcach III Wydział Rodzinny i Nieletnich z dnia 09 listopada 2007 roku sygn. akt III RC 739/07

wobec syna W. C., przy czym łączna wysokość powstałych w skutek działania zaległości stanowi równowartość co najmniej trzech świadczeni okresowych, a działaniem swoim naraził pokrzywdzonego na niemożność j zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych,

tj. o przestępstwu o z art. 209 §1a k.k. w zw. z art. 209 §1 k.k.

W wyniku przeprowadzonego postępowania dowodowego w sprawie ustalono następujący stan faktyczny:

W dniu 9 listopada 2007 roku A. C. (1) i A. C. (2) zawarli przed Sądem rejonowym w Kielcach w sprawie III RC 739/07 zawarli ugodę na mocy której A. C. (1) zobowiązał się płacić na rzecz swojego syna W. C. alimenty w kwocie po 200 zł płatne, płatne z góry do 11-go dnia każdego miesiąca do rąk A. C. (2).

dowody: ugoda zawarta przed Sądem Rejonowym w Kielcach z dnia 9.11.2007 r. sygn. akt III RC 739/07 (k. 31).

A. C. (1) wbrew ciążącemu na nim obowiązkowi łożenia alimentów na rzecz syna W. C., obowiązku tego od 1 września 2011 roku nie realizował. Cały ten obowiązek spoczął na matce dzieci A. C. (2), która wystąpiła do komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kielcach z wnioskiem o egzekucję świadczeń alimentacyjnych i wobec bezskuteczności egzekucji odkorzystała ze świadczeń z funduszu alimentacyjnego na rzecz syna W. C. w kwocie łącznej 200 zł miesięcznie. A. C. (1) nie bierze w żadnym stopniu udziału w wychowywaniu dzieci. A. C. (1) nie przekazuje żonie A. C. (2) żadnych pieniędzy na utrzymanie dzieci. A. C. (1) utrzymuje się z prac dorywczych i w ten sposób zarobione pieniądze A. C. (1) przeznaczał na własne utrzymanie. A. C. (1) aktualnie przebywa w Schronisku dla bezdomnych w C., zaś wcześniej był zarejestrowany w Urzędzie Pracy jako bezrobotny w okresie od 8 sierpnia 2012 r. do 10 września 2012 r. i od 21 października 2013 r. do 12 października 2015 r. nie pobierając w tym okresie zasiłku dla bezrobotnych, otrzymywał oferty pracy, ale ich nie podejmował. A. C. (2) oprócz zarobionych pieniędzy, otrzymanych świadczeń z funduszu alimentacyjnego korzystała z pomocy społecznej. A. C. (2) pracuje uzyskując za dochód w wysokości 1700 zł miesięcznie.

dowód: częściowo wyjaśnienia A. C. (1) (k. 69 – 70, 84 – 85, 101 – 102, 116 – 117), decyzja FA.530.52.2016 (k. 10), zaświadczenie o bezskuteczności egzekucji świadczeń alimentacyjnych wraz z kartą rozliczeniową (k. 34), informacja PUP w K. (k. 36 – 37), zeznania A. C. (2) (k. 138), zeznania M. C. (k. 47, 138 – 139), karta świadczeń rodziny (k. 96 – 98).

Oskarżony A. C. (1) – ma 49 lat, jest żonaty i ma dwoje dzieci w wieku 21 lat i 14 lat, na rzecz których obciążony jest obowiązkiem alimentacyjnym w kwocie po 400 zł i po 200 zł miesięcznie. Ma wykształcenie zawodowe i z zawodu jest obuwnikiem. Aktualnie na stałe nie pracuje, ale nie jest zarejestrowany w urzędzie pracy. Przebywa w Schronisku dla bezdomnych. Jest współwłaścicielem domu o pow. 80 m² w B.. Dotychczas był karany trzykrotnie, w tym dwukrotnie na kary pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 207 §1 k.k. Nie leczył się psychiatrycznie ani odwykowo. W chwili czynu miał zachowaną zdolność do rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem.

dowód: oświadczenie i wyjaśnienia A. C. (1) (k. 69, 137), dane osobopoznawcze (k. 83), karta karna (k. 58 – 60), odpisy wyroków (k.74 – 79), opinia sądowo – psychiatryczna (109 – 111).

Podczas przesłuchana w postępowaniu przygotowawczym oskarżony A. C. (1) przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że pozostaje w związku małżeńskim z A. C. (2) i z tego związku ma dwóch synów tj. M. C. lat 21 i W. C. lat 14 . Wyjaśnił, że już od kilku lat nie zamieszkuje razem z żoną i synami, ale nie jestem po rozwodzie z żoną. Wyjaśnił, że przypomina sobie że w roku 2007 lub 2008 zostały wyrokiem Sądu Rejonowego w Kielcach zasądzone alimenty na rzecz dwóch synów i płacił te alimenty do rąk własnych żony do 2010 roku - kiedy to poszedł do więzienia. Dodał, że jeżeli chodzi o okres po wyjściu z więzienia, tj. 2011 roku we wrześniu, to od tamtego czasu nie płacił już alimentów do rąk żony i pamiętam, że komornik wszczął postępowanie w sprawie nie alimentacji. (k. 70).

Na rozprawie A. C. (1) przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień (k.137).

Sąd zważył, co następuje:

Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego pozwoliła na poczynienie wniosków w zakresie ustalenia stanu faktycznego niniejszej sprawy oraz dokonanie oceny prawno-karnej zachowania oskarżonego A. C. (1).

Okolicznością bezsporną w sprawie pozostaje, iż na oskarżonym A. C. (1) ciąży obowiązek opieki polegający na dostarczaniu środków utrzymania swojemu synowi W. C., określony co do wysokości ugodą sądową z dnia 9 listopada 2007 r. zawartą w postępowaniu III RC 739, na mocy której oskarżony zobowiązał się do płacenia na rzecz syna W. C. alimentów w wysokości po 200 zł miesięcznie, płatne z góry do dnia 11-go każdego miesiąca do rąk matki dziecka A. C. (2).

Oskarżony w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Okoliczność ta znajduje potwierdzenie w informacji od komornika sądowego prowadzącego egzekucję świadczeń alimentacyjnych przysługujących W. C. od oskarżonego na podstawie ugody z dnia 9 listopada 2007 roku zawartej w sprawie o sygn. akt III RC 739/07, jak i decyzji Wójta Gminy M. z dnia 2 listopada 2016 roku przyznającej synowi oskarżonego prawo do świadczeń z funduszy alimentacyjnego. Jak wynika z niebudzącej wątpliwości i niekwestionowanej przez strony informacji od komornika sądowego zawartej w piśmie z dnia 5 czerwca 2017 roku oskarżony w okresie objętym zarzutem aktu oskarżenia nie dokonał żadnej wpłaty na poczet alimentów, wobec czego nie budzi wątpliwości, iż zalega z zapłatą świadczeń alimentacyjnych w wysokości przekraczającej ponad 3 świadczenia okresowe.

Oskarżony składając wyjaśnienia w sprawie nie podawał okoliczności, które jego zdaniem usprawiedliwiały jego zachowanie polegające na nie wywiązywaniu się z obowiązku opieki poprzez nielożenie na utrzymanie małoletnich dzieci. Oskarżony, co znajduje potwierdzenie w informacji przesłanej przez Powiatowy Urząd Pracy w K., w okresie objętym zarzutem aktu oskarżenia był zarejestrowany jako osoba bezrobotna i otrzymywał oferty pracy odpowiadające jego umiejętnościom. Oskarżony nie skorzystał jednak z oferty aktywizacji zawodowej. Zwrócić należy uwagę, że oskarżony posiada wyuczony zawód i biorąc pod uwagę, że oskarżony nie cierpi na żadne schorzenia, to wskazuje to, że mógł świadczyć pracę, z której wynagrodzenie mógłby przekazywać na poczet alimentów należnych synowi i w ten sposób realizował ciężący na nim obowiązek alimentacyjny. Zatem nie sposób oprzeć się twierdzeniu, że oskarżonego w okresie objętym zarzutem stać było na znalezienie pracy, z której dochody wystarczałyby mu chociażby na częściowe zaspokojenie obowiązku alimentacyjnego. Oskarżony winien być na tyle odpowiedzialny by sprostać, a co najmniej podjąć jakiegokolwiek skuteczne próby aby uczynić zadość ciężącemu na nim obowiązkowi opieki poprzez lożenie na utrzymanie małoletniego syna.

Na podstawie zeznań A. C. (2) Sąd ustalił, że A. C. (1) nie wywiązywał się z obowiązku alimentacyjnego nałożonego na niego ugodą z dnia 9 listopada 2007 r. zawartą w sprawie III RC 739/07. Z zeznań świadka wynikało, że oskarżony w okresie objętym aktem oskarżenia w żaden sposób nie wywiązywał się z nałożonego na niego obowiązku alimentacyjnego i zeznania świadka znajdują w tym zakresie potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonego A. C. (1), który przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Z zeznań świadka wynikało również, że w utrzymaniu dzieci nikt jej nie pomaga.

Na podstawie zeznań świadka M. C. Sąd ustalił, że oskarżony nie wywiązywał się z obowiązku alimentacyjnego. Na podstawie zeznań świadka Sąd ustalił również, że oskarżony nie był osobą niezdolną do pracy ani, że w pomagał żonie w żaden sposób w opiece nad synem W. C.. Zeznania M. C. Sąd ocenił jako wiarygodne albowiem znajdowały one potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonego i zeznaniach świadka A. C. (2).

Zeznania świadka A. W. nie miały znaczenia w niniejszej sprawie, gdyż świadek nie miała wiedzy na temat okoliczności istotnych w niniejszej sprawie.

Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie pozwolił również na ustalenie, że na skutek nie realizowania przez oskarżonego obowiązku alimentacyjnego na rzecz W. C., ten został narażony na niemożność zaspokojenia

podstawowych potrzeb życiowych. Narażenie powyższe jest konkretnym narażeniem na niebezpieczeństwo. Zaspokojenie podstawowych potrzeb życiowych oznacza dostarczenie środków materialnych koniecznych nie tylko do utrzymania, lecz także stworzenie dziecku warunków umożliwiających zaspokojenie potrzeb wyższego rzędu, istotnych dla kształtowania jego osobowości i nawyków kulturalnych. Fakt zaspokajania potrzeb życiowych uprawnionego kosztem znacznego wysiłku osoby współzobowiązanej do alimentacji, a także ze świadczeń z funduszu alimentacyjnego, nie wyłącza ustawowego znamienia narażania na niemożność zaspokojenia tych potrzeb (por. wyrok SN z 27.03.1987 r., V KRN 54/87, OSNPG 1987/8/103; uchwała SN z 09.06.1976 r., VI KZP 13/75, OSNKW 1976/7-8/86). W sprawie niniejszej doszło do narażenia na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych W. C., gdyż w skutek działania oskarżonego cały ciężar opieki nad dziećmi spoczywał na A. C. (2). A. C. (2) korzystała z pomocy społecznej w okresie objętym zarzutem, co świadczy o tym, że nie była w stanie zapewnić utrzymania dzieciom z własnej pracy.

Stosownie do postanowień art. 209 § 1 k.k. odpowiedzialności karnej podlega ten, kto uchyla się od wykonania obowiązku alimentacyjnego określonego co do wysokości orzeczeniem sądowym, ugodą zawartą przed sądem albo innym organem albo inną umową, jeżeli łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości stanowi równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych albo jeżeli opóźnienie zaległego świadczenia innego niż okresowe wynosi co najmniej 3 miesiące.

Art. 209 § 1a k.k. stanowi o kwalifikowanym typie przestępstwa niealimentacji, albowiem surowszej odpowiedzialności podlega ten, kto uchylając się od wykonania obowiązku alimentacyjnego z § 1, naraża osobę uprawnioną na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. Uchylanie się od obowiązku łżenia na utrzymanie osoby uprawnionej do alimentacji zachodzi wtedy, gdy zobowiązany mając obiektywną możliwość wykonania tego obowiązku, nie dopełnia go ze złej woli (por. uchwała SN z dnia 09.06.1976 r., IV KZP 13/75, OSNKW 1976/7-8,86; wyrok SN z dnia 05.01.2001 r., V KKN 504/00, Prok. i Pr. – wkł. 2001/6/3; postanowienie SN z dnia 14.04.1996 r., II KRN 204/96, Prok. i Pr. – wkł. 1996/11/4).

Nie może ulegać wątpliwości, iż oskarżony w okresie objętym zarzutem aktu oskarżenia, niełożył na utrzymanie swojego syna W. C.. To niekwestionowane niełożenie na utrzymanie dzieci stanowi uchylanie się od obowiązku opieki poprzez niełożenie na utrzymanie dziecka, albowiem po stronie oskarżonego nie zaistniały żadne okoliczności, które obiektywnie uniemożliwiałyby mu realizację obowiązku łżenia na utrzymanie syna. Oskarżony bowiem nie podejmował legalnej pracy, chociaż miał taką możliwość i w nie uzyskiwał pieniędzy, które mógłby przekazać na zaspokojenie obowiązku alimentacyjnego. Oskarżony w żaden inny sposób nie przyczynił się też do zaspokojenia uzasadnionych potrzeb życiowych swojego syna (por. wyrok SN z 09.05.1995 r., III KRN 29/05, OSNKW 1995/9-1-/64; wyrok SN z 19.12.1979 r., V KRN 279/79, OSNPG 1980/6/79; uchwała SN z 09.06.1976 r., VI KZP 13/75, OSNKW 1976/7-8/86). Zachowaniem swym oskarżony lekceważył obowiązek łżenia na rzecz dziecka, powodując powstanie zaległości przekraczającej wysokość 3 świadczeń okresowych.

Przestępstwo z art. 209 k.k. jest przestępstwem trwałym, gdyż polega na wywołaniu i utrzymywaniu określonego skutku przestępczego. Uwzględniając czasokres czynu objętego zarzutem aktu oskarżenia w sprawie, tj. okres niealimentacji od dnia 1 czerwca 2012 roku do dnia 25 listopada 2017 roku, zwrócić należy uwagę, iż ustawą z dnia 23 marca 2017 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz ustawy o pomocy osobom uprawnionym do alimentów (Dz.U. z 2017 r., poz. 952) z dniem 31 maja 2017 roku nowelizacji uległ przepis art. 209 k.k., który przed zmianą w §1 przewidywał odpowiedzialność karną tego, kto uporczywie uchyla się od wykonania ciężącego na nim z mocy ustawy lub orzeczenia sądowego obowiązku opieki przez niełożenie na utrzymanie osoby najbliższej lub innej osoby i przez to naraża ją na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. Znamiona tego przestępstwa spełnione były zatem wówczas, gdy nastąpiło narażenie uprawnionego do alimentacji na niemożność zaspokojenia jego podstawowych potrzeb życiowych, pozostające w związku przyczynowym z uporczywym uchylaniem się sprawcy od ciężącego na nim obowiązku łżenia na utrzymanie osoby, o której w przepisie mowa.

W niniejszej sprawie należało zatem ustalić też, czy przed dniem wejścia w życie znowelizowanego przepisu, czyli przed dniem 31 maja 2017 roku, oskarżony uporczywie uchylał się od wykonania ciężącego na nim z mocy ustawy lub

orzeczenia sądowego obowiązku opieki przez niełożenie na utrzymanie osoby najbliższej lub innej osoby i przez to naraził ją na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych.

W ocenie Sądu taka sytuacja w niniejszej sprawie miała miejsce. Oskarżony jest osobą młodą i zdrową, podejmującą prace dorywcze, a zatem zdolną do pracy i uzyskiwania dochodów. Oskarżony pomimo zdolności do pracy i możliwości jej legalnego podjęcia, nie uczynił tego wiedząc przy tym, że nie będzie przekazywał tytułem alimentów żadnych kwot, co w ocenie Sądu świadczy o uporczywości jego działania. Postępując w ten sposób naraził syna na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. Cały ciężar wychowania i utrzymania syna W. C. spoczął na matce A. C. (2). Nawet zaspokajanie podstawowych potrzeb życiowych uprawnionego kosztem osoby współzobowiązanej nie wyłącza odpowiedzialności karnej oskarżonego. Na nim bowiem w dalszym ciągu spoczywa prawny i moralny obowiązek łżenia na utrzymanie dziecka oraz troski o jego wychowanie. Wątpliwości nie może budzić również fakt, że w sytuacji, gdy na utrzymanie siebie oraz dzieci A. C. (2) dysponowała swoimi zarobkami oraz świadczeniami z funduszu alimentacyjnego, realizacja podstawowych potrzeb życiowych pokrzywdzonego jest zagrożona. A. C. (2) zmuszona była do korzystania z pomocy społecznej. Wprawdzie nie można tu jeszcze mówić o sytuacji skrajnej nędzy, która zagrażałaby biologicznej egzystencji, lecz podstawowe potrzeby życiowe należy rozumieć szerzej. Potrzeby te obejmują nie tylko żywność, odzież, leki, lecz także – adekwatne do wieku dziecka, jego zainteresowania i potrzeby – spełnianie potrzeb w zakresie edukacji i rozwijania zainteresowań dziecka. Pokrzywdzony jest w okresie kiedy rozwój dziecka jest szczególnie ważny, a brak właściwej opieki medycznej lub właściwej diety może przynieść nieodwracalne skutki. Uzasadnione są zatem wszelkie oczekiwania pokrzywdzonego odnośnie spełniania jego potrzeb w zakresie nie tylko edukacji i zainteresowań, lecz także opieki medycznej. Znamieniem przestępstwa z art. 209 § 1a k.k. jest narażenie na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych osoby w stosunku do której spoczywa obowiązek alimentacyjny. Oznacza to, że nie jest koniecznym do wypełnienia tego znamienia ustalenie, że faktycznie doszło do niemożliwości zaspokojenia potrzeb tylko, że taka możliwość teoretycznie nastąpiła w związku z zachowaniem się sprawcy. W ocenie Sądu z uwagi na wiek pokrzywdzonego i związaną z tym koniecznością zapewnienia im szczególnej opieki i możliwością wystąpienia sytuacji, które pociągają za sobą potrzebę wyłożenia dużych środków finansowych, został on narażony na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. Należy również dostrzec, że sytuacja gdy cały ciężar utrzymania W. C. spoczywał tylko na matce, to w sytuacji gdyby straciła ona pracę lub poważnie zachorowała pokrzywdzony zostałby pozbawiony źródła utrzymania. W ocenie Sądu niebezpieczeństwo niemożności zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych było realne.

Mając na względzie powyższe rozważania Sąd doszedł do przekonania, że zachowaniem swym oskarżony dopuścił się popełnienia przestępstwa z art. 209 § 1a k.k. w zw. z art. 209 §1 k.k.

W odniesieniu do czynu przypisanego oskarżonemu A. C. (1) postępowanie dowodowe, w ocenie Sądu, dostarczyło nie budzących wątpliwości podstaw świadczących o winie oskarżonego w zakresie ostatecznie przypisanego mu czynu. Oskarżony działał umyślnie. Ustalając stopień winy oskarżonego Sąd nie znalazł żadnych okoliczności, które wyłączałyby winę oskarżonego lub co najmniej w jakimkolwiek stopniu winę tę umniejszały. Oskarżony jest osobą dorosłą i zdrową psychicznie. W chwili zdarzenia nie zaistniały żadne okoliczności zewnętrzne, które niezależnie od woli oskarżonego wpłynęłyby na jego proces decyzyjny. Dało to Sądowi podstawę do przyjęcia wysokiego stopnia zawinienia oskarżonego i pełnej jego winy w przypisanym mu ostatecznie czynie.

Stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego przypisanego mu w sentencji wyroku jest znaczny, jeśli weźmie się pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, jakim są prawidłowe stosunki rodzinne i realizacja obowiązku opieki przez zaspokajanie potrzeb materialnych osób, które same nie są w stanie tego uczynić, sposób i okoliczności popełnienia czynu, które należy wiązać z obraniem przez oskarżonego beztroskiego sposobu życia, wagę naruszonych przez oskarżonego obowiązków, jak również zamiar bezpośredni oskarżonego oraz motywację oskarżonego, którą była jedynie chęć zaspokojenia własnych potrzeb.

Wymierzając oskarżonemu A. C. (1) karę Sąd kierował się dyrektywami zawartymi w art. 53 k.k., uwzględniając stopień winy oskarżonego i stopień społecznej szkodliwości czynu, dotychczasową karalność oskarżonego, sposób zachowania się oskarżonego, w tym i jego zachowanie po popełnieniu przestępstwa, rodzaj i rozmiar ujemnych

następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste oskarżonego oraz jego motywację. Za okoliczność łagodzącą Sąd uznał przyznanie się oskarżonego do zarzucanego mu czynu. Na niekorzyść oskarżonego wpływała natomiast jego dotychczasowa karalność. Zachowania oskarżonego, które doprowadziło do popełnienia zarzucanego mu czynu nie można niczym usprawiedliwić.

Sąd uznał, że kary łagodniejszego rodzaju, jak grzywna i ograniczenie wolności nie są w stanie wypełnić stawianych przed nimi celów w zakresie wpływu na osobę oskarżonego. Wymierzając oskarżonemu karę pozbawienia wolności w rozmiarze 6 miesięcy jako okoliczności obciążające Sąd wziął pod uwagę wysoki stopień winy i dużą społeczną szkodliwość czynu oskarżonego, oraz fakt uprzedniej karalności oskarżonego za przestępstwo z art. 209 § 1 k.k.

Mając na uwadze fakt, że przedmiotowa sprawa nie stanowiła pierwszego konfliktu z prawem oskarżonego A. C. (1) Sąd musiał rozważyć czy zachodzą wobec niego przesłanki do warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności.

Zgodnie z treścią art. 69 §1 k.k. sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności i jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa.

Oskarżony był już uprzednio karany, w tym na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Okoliczność ta powodowała, że wobec oskarżonego nie można było zastosować warunkowego zawieszenia wykonania kary.

Mając powyższe na uwadze Sąd stwierdził, iż właściwą karą za przypisany oskarżonemu czyn będzie kara 6 miesięcy pozbawienia wolności. Tak orzeczona kara odpowiada ustalonemu stopniowi społecznej szkodliwości czynu jak i stopniowi zawinienia. Uwzględnia także okoliczności dotyczące osoby oskarżonego oraz pozwoleń na realizację celów kary. W szczególności pozwoleń na powstanie u oskarżonego przyszłej pozytywnej postawy wobec obowiązującego porządku prawnego oraz wyciągnięcie przez niego wniosków z dotychczasowych doświadczeń życiowych. Jednocześnie w społeczeństwie wywoła ona świadomość nieopłacalności popełniania tego typu przestępstw jak i tego, że sprawca za swój czyn poniósł odpowiednio dolegliwą karę. Orzeczenie kary innego rodzaju nie jest uzasadnione biorąc pod uwagę uprzednią karalność oskarżonego – oskarżony nie wyciągnął żadnych wniosków ze stosowanych wobec niego łagodniejszych rodzajowo kar.

Zgodnie z treścią art. 626 §1 kpk i 627 kpk w wyroku kończącym postępowanie Sąd zasądza z oskarżenia publicznego koszty sądowe na rzecz Skarbu Państwa. Jednocześnie, jak wynika z art. 624 § 1 kpk Sąd może zwolnić oskarżonego w całości lub części od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa tychże kosztów sądowych, jeżeli istnieją podstawy do uznania, że uiszczenie ich byłoby dla nich zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów, jak również wtedy, gdy przemawiają za tym względy słuszności. Mając powyższe na uwadze, Sąd w oparciu o treść art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego A. C. (1) od ponoszenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości, kierując się tym, że oskarżony aktualnie nie ma on stałej pracy.

SSR Krzysztof Czarnecki

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć A. C. (1) z pouczeniem o apelacji.

SSR Krzysztof Czarnecki